

Arrest

nr. 218 511 van 19 maart 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: 1) X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, als wettelijke vertegenwoordigers van X, die verklaren van Somalische nationaliteit te zijn, op 17 september 2018 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 augustus 2018 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 14 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat C. MUSEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 januari 2018 wordt voor de verzoekende partij bij de Belgische ambassade te Nairobi, Kenia een aanvraag ingediend tot het verkrijgen van een visum lang verblijf.

1.2. Op 8 augustus 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf (type D). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aangezien betrokkene zich bij haar schoonbroer in België wenst te vestigen kan zij niet genieten van gezinshereniging op basis van art.10 van de wet van 15.12.1980, deze categorie van gezinsleden is niet voorzien in de wet.

De weigering tot afgifte van een humanitair visum is niet in strijd met de bepalingen van Art 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Het bestaan van vermeende familiale en affectieve banden in België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het EVRM welke betrekking heeft op de eerbiediging van het privéleven en het familiale leven, absoluut is. Dit artikel belet de lidstaten van de EU dan ook niet voorwaarden te stellen aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, op voorwaarde dat de tussenkomst van de overheid wettelijk geregeld of ingegeven is door één of meerdere doelen die in artikel 8, tweede alinea van het EVRM werden uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om deze te bereiken. De wet van 15.12.1980 is een wet welke overeenkomt met de eisen vermeld in de tweede alinea van artikel 8 EVRM.

Tevens zijn er geen bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen. Betrokkene bewijst immers niet dat zij financieel afhankelijk is van de in België verblijvende persoon en zij legt immers geen gelegaliseerde attesten van de autoriteiten in het land van herkomst voor die kunnen bewijzen dat zij in het land van herkomst geïsoleerd leeft en dus geen familieleden meer heeft die voor haar kunnen zorgen en/of financieel voor haar kunnen opkomen.

De authenticiteit van het certificaat dewelke de identiteit van betrokkene bevestigt, opgesteld door het regionale gerechtshof te Banadir dd. 27/11/2017 , alsook van de geboorteakte opgesteld door het regionale gerechtshof te Banadir dd. 27/11/2017, alsook van het document opgesteld door de rechtbank van Bannadur betreffende het gegeven dat M.F.M.Y. (...) en haar echtgenoot A.M.Y. (...) adopteren en zijn 'legal guardian' sinds de vader van betrokkene overleed in het jaar 2006 en sinds haar moeder in 2007 verdween na een trip naar Yemen kan niet geverifieerd worden alsook de omstandigheden waarin deze documenten werden opgesteld. De authenticiteit van deze documenten kan geverifieerd worden, gezien de afwezigheid van nationale instellingen in Somalië, waardoor deze documenten niet voldoen aan de voorwaarden opgelegd volgens het internationale recht om gelegaliseerd te worden.

Daarnaast toont betrokkene niet aan dat zij geïsoleerd leeft en geen familieleden meer zou hebben die voor haar kunnen zorgen in haar land van herkomst of regelmatig verblijf. Er werd eveneens een attest voorgelegd van een asielaanvraag in Kenia dd 27/12/2017, waardoor zij zich niet geïsoleerd in een prangende humanitaire situatie bevindt, aangezien zij zich nu in een zone bevindt, waarbij zij op bescherming van de lokale autoriteiten in Kenia kan rekenen. De redenering dat betrokkene geïsoleerd is en geen familiale banden heeft met haar land van herkomst of van gewoonlijk verblijf, gaat bijgevolg niet op.

Tenslotte toont betrokkene niet aan dat haar schoonbroer haar enige (financiële) steun is of dat zij op regelmatige en vaste basis contact onderhoudt. Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een D-visum aan betrokkene geweigerd.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een syntheseseminarie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), *“doet de Raad uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”.*

3. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op betreffende de wettelijke vertegenwoordiging en dit als volgt:

“Verzoekers tonen niet aan dat zij kunnen optreden als wettelijk vertegenwoordiger van de minderjarige A.A.A. (...).

Mevrouw M.A.F. (...) (OV nr. XXX) is de zus van de minderjarige A.A. (...).

Uit het asiëldossier van de heer M.Y.A. (...) d.d. 14 juli 2016 (OV nr. xxx) blijkt dat de ouders van zijn echtgenote, mevr. M.A.F. (...) (namelijk de heer en mevrouw A.W.M. (...) en A.M.H. (...)) in Somalië en Yemen verblijven. Hieruit blijkt niet als zou de minderjarige geen ouders meer hebben.

Verder blijkt uit het asiëldossier dat de heer M.Y. (...) verklaarde dat hij zes kinderen heeft en dat hij één schoonzus heeft, de genaamde A.A.A. (...), zijnde de minderjarige verzoekster. De minderjarige is derhalve de schoonzus van de heer M.Y.A. (...).

Het komt aan verzoekers toe om aan te tonen dat zij als wettelijk vertegenwoordiger van de minderjarige A.A.A. (...) kunnen optreden, quod non.

Bovendien werd middels de bestreden beslissing geoordeeld dat de authenticiteit van de door verzoekers voorgelegde attesten niet kan worden geverifieerd, waardoor verzoekers er zich niet op kunnen beroepen teneinde hun wettelijke vertegenwoordiging te kunnen staven.

De vordering is onontvankelijk.”

De vraag of de eerste en de tweede verzoekende partij, de derde verzoekende partij (hierna: de verzoekende partij) als minderjarige kunnen vertegenwoordigen in de huidige procedure valt samen met het onderzoek van de grond van de zaak. Alleen al om die reden kan de exceptie niet worden aangenomen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Het eerste middel is afgeleid uit de schending van artikel 9 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

4.1.1. Het eerste middel wordt in de synthesesamenvatting uiteengezet als volgt:

“De verwerende partij heeft de aanvraag tot humanitaire visum geweigerd omdat zij stelt de voorgelegde documenten niet te kunnen aanvaarden; Zij stelt dat de authenticiteit van deze documenten niet kan worden geverifieerd. Zij stelt tevens gelegaliseerde attesten van verzoekende partij te verwachten:

‘Tevens zijn er geen bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen. Betrokkene bewijst immers niet dat zij financieel afhankelijk is van de in België verblijvende persoon en zij legt immers geen gelegaliseerde attesten van de autoriteiten in het land van herkomst voor die kunnen bewijzen dat hij in het land van herkomst geïsoleerd leeft en dus geen familieleden meer heeft die voor haar kunnen zorgen en/of financieel voor haar kunnen opkomen.’

De verwerende partij weet zonder twijfel dat de Somalische regering door België nog niet erkend werd en dat alle archieven er vernietigd werden ingevolge de burgeroorlog.

Dit is immers de reden waarom Somalische documenten nooit gelegaliseerd worden door de Belgische instanties.

Verzoekende partij nodigt verwerende partij aldus uit om in haar nota met antwoord te willen verduidelijken welke Somalische documenten er volgens haar dus wel gelegaliseerd kunnen worden.

Indien zij geen verduidelijking hieromtrent kan geven, dan kan de verzoekende partij enkel maar vaststellen dat de verwerende partij in casu van een verkeerde beoordeling van de feiten uitgaat. Zij diende immers te weten dat de verzoekende partij, om redenen onafhankelijk van haar wil, niet in staat is om gelegaliseerde Somalische documenten voor te leggen.

Zij stelt het volgende in haar beslissing:

'De authenticiteit van het certificaat dewelke de identiteit van betrokkene bevestigt, opgesteld door het regionale gerechtshof te Banadir dd. 27/11/2017 , alsook van de geboorteakte opgesteld door het regionale gerechtshof te Banadir dd. 27/11/2017, alsook van het document opgesteld door de rechtbank van Bannadur betreffende het gegeven dat M.F.M.Y. (...) en haar echtgenoot A.M.Y. (...) adopteren en zijn 'legal guardian' sinds de vader van betrokkene overleed in het jaar 2006 en sinds haar moeder in 2007 verdwe en na een trip naar Yemenkan niet geverifieerd worden alsook de omstandigheden waarin deze documenten werden opgesteld. De authenticiteit van deze documenten kan geverifieerd worden, gezien de afwezigheid van nationale instellingen in Somalië, waardoor deze documenten niet voldoen aan de voorwaarden opgelegd volgens het internationale recht om gelegaliseerd te worden.'

De verzoekende partij is verbaasd te lezen dat verwerende partij meent dat de authenticiteit van Somalische documenten niet kan worden geverifieerd.

In een groot aantal gelijkaardige aanvragen tot gezinshereniging, neemt de verwerende partij de voorgelegde documenten wel in overweging om ze dan als frauduleus af te doen (voorbeeld: stuk 3). Dit betekent dat de verwerende partij de Somalische documenten weldegelijk in overweging neemt wanneer het haar best uitkomt. Zij onderzoekt dan de stempels om dat te bepalen of het om een "authentiek" of een "vals" document gaat. Anders dan de ministerie van Buitenlandse Zaken, lijkt de verwerende partij een duidelijk idee te hebben wat een "authentiek Somalisch document" zou zijn.

Echter – zoals hierboven reeds aangehaald, lijkt zij deze visie enkel te hanteren wanneer het haar best uitkomt.

Dit is niet wat men van een goed bestuur mag en kan verwachten.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn (d.w.z. de beslissing rehtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Het is aldus duidelijk dat de verwerende partij een tegenstrijdige houding aanneemt in gelijkaardig dossier, wat het al dan niet aanvaarden van (authentieke) somalische documenten.

Om deze reden schendt de thans bestreden beslissing op flagrante wijze de materiële motiveringsplicht.

De verwerende partij is dan ook niet ernstig daar waar zij stelt dat er niet zou worden aangetoond dat er geen andere familieleden voor de verzoekende partij zouden kunnen instaan.

Tijdens haar voorbereidend asielgehoor door de verwerende partij gaf haar schoonbroer reeds aan dat zij door hen opgevoed was en deel uitmaakte van hun gezin sinds 2007.

Cf. asielgehoor DVZ, vraag 16 (stuk 4):

[...]

Ook geeft de verwerende partij in de bestreden beslissing duidelijk aan dat zij weet dat de moeder van de verzoekende partij vermist is en haar vader gestorven.

Ook thans maakt de verzoekende partij deel uit van de familie van haar zus en neefjes/nichtjes die in Kenia wachten op gezinshereniging met hun Belgische echtgenoot/vader.

Het is aldus de verwerende partij die manifest onredelijk is. Mocht zij echt van mening zijn dat de verzoekende partij moet aantonen dat er "geen andere" familieleden zijn die voor haar kunnen zorgen, dan wordt zij bij deze gesommeerd te verduidelijken in haar nota met opmerkingen wat zij precies verwacht van de verzoekende partij. Als het een pertinente verwachting is, dan is de verzoekende partij bereid deze procedure stop te zetten en een nieuwe aanvraag in te dienen, rekening houdend met de verwachtingen van de verwerende partij.

De verzoekende partij vermoedt echter dat de verwerende partij geen zinnig antwoord op zal geven en aldus eigenlijk impliciet zal toegeven dat dit slechts een motivering pour les besoins de la cause was - aangezien zij ook wel weet dat de verzoekende partij nooit aan haar eisen zal kunnen voldoen.

Tot slot stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij beschermd wordt door de Keniaanse autoriteiten en zich aldus niet in een "prangende humanitaire" situatie zou bevinden:

'Daarnaast toont betrokkene niet aan dat zij geïsoleerd leeft en geen familieleden meer zou hebben die voor haar kunnen zorgen in haar land van herkomst of regelmatig verblijf. Er werd eveneens een attest voorgelegd van een asielaanvraag in Kenia dd 27/12/2017, waardoor zij zich niet geïsoleerd in een prangende humanitaire situatie bevindt, aangezien zij zich nu in een zone bevindt, waarbij zij op bescherming van de lokale autoriteiten in Kenia kan rekenen. De redenering dat betrokkene geïsoleerd is en geen familiale banden heeft met haar land van herkomst of van gewoonlijk verblijf, gaat bijgevolg nietop.'

De verwerende partij gaat er volledig aan voorbij dat de prangende humanitaire situatie er in casu in bestaat dat de andere familieleden van de verzoekende partij weldra in het kader van de gezinsherenigingsprocedure naar België zullen vertrekken, waarop zij als minderjarige alleen dreigt achter te blijven.

Het feit dat zij in een asielpprocedure bevindt in Kenia doet hier op geen enkele wijze afbreuk aan.

Tot slot stelt de bestreden beslissing:

'Tenslotte toont betrokkene niet aan dat haar schoonbroer haar enige (financiële) steun is of dat zij op regelmatige en vaste basis contact onderhoudt. Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een D-visum aan betrokkene geweigerd.'

Vraag is opnieuw hoe men kan bewijzen géén financiële steun van iemand anders te krijgen – dit is immers een negatief bewijs. De verwerende partij wordt uitgenodigd dit te willen verduidelijken in haar nota met opmerkingen.

Ook inzake het contact is de verwerende partij manifest onredelijk, nu uit het dossier afdoende blijkt dat de verzoekende partij duidelijk deel uitmaakt van de familie van haar zus en schoonbroer.

De thans bestreden beslissing schendt dan ook op manifeste wijze de materiele motiveringsplicht en artikel 9 van de vreemdelingenwet."

4.1.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

In de bestreden beslissing wordt vooreerst gesteld dat de verzoekende partij niet kan genieten van gezinshereniging op basis van artikel 10 van de Vreemdelingenwet omdat zij zich bij haar schoonbroer in België wenst te vestigen. Dit motief wordt niet betwist.

4.1.3. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt derhalve onderzocht in het licht van artikel 9 van de Vreemdelingenwet – waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd – en artikel 13 van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing steunt. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 13, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België.”

Noch in artikel 9 van de Vreemdelingenwet, noch in artikel 13 van de Vreemdelingenwet, wordt voorzien in criteria waaraan de in het buitenland verblijvende aanvrager, die niet onder het toepassingsgebied van artikel 10 van de Vreemdelingenwet valt, dient te voldoen om een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden te verkrijgen. De gemachtigde beschikt ter zake dan ook over een ruime discretionaire bevoegdheid en het verlenen van een machtiging tot voorlopig verblijf is geen recht maar een gunst.

4.1.4. De gemachtigde stelt in de bestreden beslissing dat *“er geen bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig (zijn) die de afgifte van een humanitair visum op basis van artikel 9 en 13 van de Vreemdelingenwet kunnen rechtvaardigen”*, omdat:

i) de verzoekende partij niet bewijst dat zij financieel afhankelijk is van de in België verblijvende persoon en zij geen gelegaliseerde attesten van de autoriteiten in het land van herkomst voorlegt die kunnen bewijzen dat zij in het land van herkomst geïsoleerd leeft en dus geen familieleden meer heeft die voor haar kunnen zorgen en/of financieel voor haar kunnen opkomen, waarbij wordt verduidelijkt dat *“De authenticiteit van het certificaat dewelke de identiteit van betrokkene bevestigt, opgesteld door het regionale gerechtshof te Banadir dd. 27/11/2017, alsook van de geboorteakte opgesteld door het regionale gerechtshof te Banadir dd. 27/11/2017, alsook van het document opgesteld door de rechtbank van Bannadur betreffende het gegeven dat M.F.M.Y. (...) en haar echtgenoot A.M.Y. (...) adopteren en zijn 'legal guardian' sinds de vader van betrokkene overleed in het jaar 2006 en sinds haar moeder in 2007 verdwe en na een trip naar Yemen (...) niet (kan) geverifieerd worden alsook de omstandigheden waarin deze documenten werden opgesteld. De authenticiteit van deze documenten kan niet geverifieerd worden, gezien de afwezigheid van nationale instellingen in Somalië, waardoor deze documenten niet voldoen aan de voorwaarden opgelegd volgens het internationale recht om gelegaliseerd te worden.”*

ii) de verzoekende partij niet aantoont dat zij geïsoleerd leeft en geen familieleden meer zou hebben die voor haar kunnen zorgen in haar land van herkomst of regelmatig verblijf.

iii) een attest werd voorgelegd van een asielaanvraag in Kenia op 27 december 2017 waardoor de verzoekende partij zich niet geïsoleerd in een prangende humanitaire situatie bevindt, aangezien zij zich nu in een zone bevindt, waarbij zij op de bescherming van de lokale autoriteiten in Kenia kan rekenen.

iv) de verzoekende partij niet aantoont dat haar schoonbroer haar enige (financiële) steun is of dat zij op regelmatige en vaste basis contact onderhouden.

4.1.5. De verzoekende partij betoogt vooreerst dat de verwerende partij de aanvraag geweigerd heeft omdat de voorgelegde documenten niet kunnen aanvaard worden, dat zij stelt dat de authenticiteit van deze documenten niet kan geverifieerd worden en tevens stelt gelegaliseerde attesten van de verzoekende partij te verwachten. Zij vervolgt dat de verwerende partij weet dat de Somalische regering door België nog niet erkend werd en dat alle archieven er vernietigd werden ingevolge de burgeroorlog, dat dit immers de reden is waarom Somalische documenten nooit gelegaliseerd worden door de Belgische instanties. Zij vraagt de verwerende partij uit te leggen welke documenten er volgens haar wel kunnen gelegaliseerd worden, dat bij gebreke aan verduidelijking, enkel kan vastgesteld worden dat de verwerende partij uitgaat van een verkeerde beoordeling van de feiten, daar zij diende te weten dat de verzoekende partij om redenen onafhankelijk van haar wil niet in staat is om gelegaliseerde Somalische documenten voor te leggen.

De Raad wijst erop dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij stelt gelegaliseerde attesten van de verzoekende partij te verwachten. De verwerende partij motiveert dat geen gelegaliseerde attesten worden voorgelegd, doch blijkt geenszins dat geen humanitaire elementen worden aanvaard enkel omwille van het niet voorleggen van gelegaliseerde attesten. Er worden geen humanitaire elementen weerhouden omdat i) de verzoekende partij niet bewijst dat zij financieel afhankelijk is van de in België verblijvende persoon, ii) de verzoekende partij niet aantoont dat zij geïsoleerd leeft en geen familieleden meer zou hebben die voor haar kunnen zorgen in haar land van herkomst of regelmatig verblijf, iii) een attest werd voorgelegd van een asielaanvraag in Kenia op 27 december 2017 waardoor de verzoekende partij zich niet geïsoleerd in een prangende humanitaire situatie bevindt, aangezien zij zich nu in een zone bevindt, waarbij zij op de bescherming van de lokale autoriteiten in Kenia kan rekenen en iv) de verzoekende partij niet aantoont dat haar schoonbroer haar enige (financiële) steun is of dat zij op regelmatige en vaste basis contact onderhouden. Gezien de verzoekende partij bepaalde documenten heeft voorgelegd om haar afhankelijkheid van de in België

verblijvende persoon te staven, diende de verwerende partij deze attesten in ogenschouw te nemen, wat zij ook heeft gedaan, doch hierover oordeelde dat de verzoekende partij geen gelegaliseerde attesten van de autoriteiten in het land van herkomst voorlegt die kunnen bewijzen dat zij in het land van herkomst geïsoleerd leeft en dus geen familieleden meer heeft die voor haar kunnen zorgen en/of financieel voor haar kunnen opkomen alsook dat *“De authenticiteit van het certificaat dewelke de identiteit van betrokkene bevestigt, opgesteld door het regionale gerechtshof te Banadir dd. 27/11/2017 , alsook van de geboorteakte opgesteld door het regionale gerechtshof te Banadir dd. 27/11/2017, alsook van het document opgesteld door de rechtbank van Bannadur betreffende het gegeven dat M.F.M.Y. (...) en haar echtgenoot A.M.Y. (...) adopteren en zijn 'legal guardian' sinds de vader van betrokkene overleed in het jaar 2006 en sinds haar moeder in 2007 verdwe en na een trip naar Yemen (...) niet (kan) geverifieerd worden alsook de omstandigheden waarin deze documenten werden opgesteld. De authenticiteit van deze documenten kan geverifieerd worden, gezien de afwezigheid van nationale instellingen in Somalië, waardoor deze documenten niet voldoen aan de voorwaarden opgelegd volgens het internationale recht om gelegaliseerd te worden.”* De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij enkel door het voorleggen van gelegaliseerde attesten haar afhankelijkheid ten opzichte van haar schoonbroer zou kunnen staven.

Waar de verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij weet dat de Somalische regering door België nog niet erkend werd en dat alle archieven er vernietigd werden ingevolge de burgeroorlog, dat dit immers de reden is waarom Somalische documenten nooit gelegaliseerd worden door de Belgische instanties, kan de Raad enkel vaststellen dat ook in de motieven van de bestreden beslissing erop gewezen wordt dat de authenticiteit van documenten niet kan geverifieerd worden, gezien de afwezigheid van nationale instellingen in Somalië waardoor deze documenten niet voldoen aan de voorwaarden opgelegd volgens het internationale recht om gelegaliseerd te worden. De verzoekende partij toont dan ook geenszins aan dat de verwerende partij is uitgegaan van een foutieve beoordeling van de feiten daar zij diende te weten dat de verzoekende partij om redenen onafhankelijk van haar wil niet in staat is om gelegaliseerde Somalische documenten voor te leggen.

De verzoekende partij brengt verder geen argumenten aan waarmee zij zou kunnen aantonen dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat *“De authenticiteit van het certificaat dewelke de identiteit van betrokkene bevestigt, opgesteld door het regionale gerechtshof te Banadir dd. 27/11/2017 , alsook van de geboorteakte opgesteld door het regionale gerechtshof te Banadir dd. 27/11/2017, alsook van het document opgesteld door de rechtbank van Bannadur betreffende het gegeven dat M.F.M.Y. (...) en haar echtgenoot A.M.Y. (...) adopteren en zijn 'legal guardian' sinds de vader van betrokkene overleed in het jaar 2006 en sinds haar moeder in 2007 verdwe en na een trip naar Yemen (...) niet (kan) geverifieerd worden alsook de omstandigheden waarin deze documenten werden opgesteld. De authenticiteit van deze documenten kan geverifieerd worden, gezien de afwezigheid van nationale instellingen in Somalië, waardoor deze documenten niet voldoen aan de voorwaarden opgelegd volgens het internationale recht om gelegaliseerd te worden.”*

Haar stelling dat Somalische documenten nooit kunnen gelegaliseerd worden en dat zij om redenen onafhankelijk van haar wil niet in staat is om gelegaliseerde Somalische documenten voor te leggen, kan er niet toe leiden dat de verwerende partij in de positie wordt geplaatst dat zij elk Somalisch document als bewijskrachtig moet beschouwen, niettegenstaande zij de authenticiteit ervan, en de omstandigheden waarin het werd opgesteld bij gebrek aan officiële instanties, niet kan verifiëren.

Zoals zal blijken uit wat volgt toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij foutief of op kennelijk onredelijke wijze op grond van de vaststellingen dat i) de verzoekende partij niet bewijst dat zij financieel afhankelijk is van de in België verblijvende persoon, ii) de verzoekende partij niet aantoont dat zij geïsoleerd leeft en geen familieleden meer zou hebben die voor haar kunnen zorgen in haar land van herkomst of regelmatig verblijf, iii) een attest werd voorgelegd van een asielaanvraag in Kenia op 27 december 2017 waardoor de verzoekende partij zich niet geïsoleerd in een prangende humanitaire situatie bevindt, aangezien zij zich nu in een zone bevindt, waarbij zij op de bescherming van de lokale autoriteiten in Kenia kan rekenen en iv) de verzoekende partij niet aantoont dat haar schoonbroer haar enige (financiële) steun is of dat zij op regelmatige en vaste basis contact onderhouden, heeft geoordeeld dat er geen bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig zijn die de afgifte van een humanitair visum kunnen rechtvaardigen.

4.1.6. Wat betreft de bewijskracht van de neergelegde documenten, stelt de verzoekende partij dat zij verbaasd is te lezen dat de verwerende partij meent dat de authenticiteit van Somalische documenten

niet kan worden geverifieerd, dat de gemachtigde een tegenstrijdige houding aanneemt in gelijkaardige dossiers voor wat betreft het al dan niet aanvaarden van Somalische documenten.

De Raad is van oordeel dat de verzoekende partij niet kan worden gevolgd: de vaststelling, in één zaak, dat er duidelijk sprake is van falsificatie van de voorgelegde documenten sluit niet uit dat in een andere zaak wordt vastgesteld dat de authenticiteit van de voorgelegde documenten niet kan worden geverifieerd omwille van de afwezigheid van officiële instanties in Somalië.

4.1.7. De verzoekende partij meent voorts dat de verwerende partij niet ernstig is waar zij stelt dat er niet zou worden aangetoond dat er geen andere familieleden zijn die voor haar zouden kunnen instaan, dat tijdens het voorbereidend asielgehoor door de verwerende partij haar schoonbroer reeds aangaf dat zij door hen opgevoed was en deel uitmaakte van hun gezin sinds 2007. Zij vervolgt dat de verwerende partij ook duidelijk aangeeft dat zij weet dat haar moeder vermist is en haar vader gestorven is, dat zij ook thans deel uitmaakt van de familie van haar zus en neefjes en nichtjes die in Kenia wachten op gezinshereniging met hun echtgenoot/vader, dat het dus onbegrijpelijk is dat de verwerende partij blijft beweren dat de verzoekende partij geen deel uitmaakt van het kerngezin van haar zus en schoonbroer, dat de verwerende partij manifest onredelijk is, dat mocht zij echt van mening zijn dat de verzoekende partij moet aantonen dat er geen andere familieleden zijn die voor haar kunnen zorgen, dan zij moet verduidelijken wat zij precies verwacht van haar, dat de verwerende partij hier in haar nota geen antwoord op geeft en dus impliciet toegeeft dat het slechts een motivering is 'pour les besoins de la cause' aangezien zij ook wel weet dat de verzoekende partij nooit aan haar eisen zal kunnen voldoen.

Vooreerst stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet kan gevolgd worden waar zij stelt dat de verwerende partij ook duidelijk aangeeft dat zij weet dat haar moeder vermist is en haar vader gestorven is. Immers wordt dit niet aangegeven in de motieven van de bestreden beslissing. In tegendeel wordt aangegeven dat *"De authenticiteit (...) van het document opgesteld door de rechtbank van Bannadur betreffende het gegeven dat M.F.M.Y. (...) en haar echtgenoot A.M.Y. (...) adopteren en zijn 'legal guardian' sinds de vader van betrokkene overleed in het jaar 2006 en sinds haar moeder in 2007 verdwe en na een trip naar Yemen (...) niet (kan) geverifieerd worden alsook de omstandigheden waarin deze documenten werden opgesteld. De authenticiteit van deze documenten kan geverifieerd worden, gezien de afwezigheid van nationale instellingen in Somalië, waardoor deze documenten niet voldoen aan de voorwaarden opgelegd volgens het internationale recht om gelegaliseerd te worden."* De verwerende partij duidt er aldus duidelijk op dat de authenticiteit van de documenten waaruit deze informatie blijkt niet kan geverifieerd worden.

Voorts wordt in de bestreden beslissing nergens expliciet betwist dat de verzoekende partij deel uitmaakte van het gezin van haar vermeende schoonbroer. Dit element doet echter geen afbreuk aan de motieven dat de verzoekende partij niet aantoonde dat zij geen andere familieleden meer heeft die voor haar zouden kunnen zorgen in haar land van herkomst of regelmatig verblijf. De verzoekende partij, die een aanvraag tot het verkrijgen van een visum indiende, dient aan te tonen dat er humanitaire redenen bestaan. De verzoekende partij toont niet aan dat zij in haar visumaanvraag inzicht heeft gegeven in haar volledige familiale situatie en de situatie van de familieleden in het herkomstland of land van regelmatig verblijf. Door het enkel stellen dat haar moeder vermist is en haar vader gestorven is en dat zij deel uitmaakt van het gezin van haar schoonbroer, toont de verzoekende partij ook in onderhavig beroep niet aan dat zij geen andere familieleden meer heeft die voor haar zouden kunnen zorgen. De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij foutief of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij geen familieleden meer zou hebben die voor haar zorgen. Het komt de verwerende partij niet toe aan te geven welke verduidelijkingen of stavingstukken de verzoekende partij dient voor te brengen om haar humanitaire redenen voor het aanvragen van een visum te onderbouwen.

Ten slotte wijst de Raad erop dat de verzoekende partij verwijst naar het gezinsleven met haar zus en nichtjes/neefjes. Echter stelt de Raad vast dat de verzoekende partij met deze stelling niet aantoonde dat de verwerende partij ten onrechte heeft geoordeeld dat zij niet aantoonde dat zij geïsoleerd leeft en geen familieleden meer zou hebben die voor haar kunnen zorgen in haar land van herkomst of regelmatig verblijf. De verzoekende partij wijst er immers zelf op dat zij heden samen in Kenia verblijven. Waar zij stelt dat de humanitaire situatie er in bestaat dat de andere familieleden weldra in het kader van de gezinsherenigingsprocedure naar België zullen vertrekken, waarop zij als minderjarige dreigt alleen achter te blijven, toont de verzoekende partij evenmin aan dat de verwerende partij ten onrechte heeft geoordeeld dat zij niet aantoonde dat zij geïsoleerd leeft en geen familieleden meer zou hebben die voor haar kunnen zorgen in haar land van herkomst of regelmatig verblijf, daar zij geenszins aannemelijk

maakt dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing sprake was van het weldra vertrekken van de familieleden in het kader van de gezinsherenigingsprocedure. In haar synthesesamenvatting bevestigt de verzoekende partij zelf dat op dit ogenblik enkel een procedure werd opgestart en dat hieromtrent gewacht wordt op een DNA-test. Bovendien doet de bewering dat zij een gezinsleven heeft met haar zus en nichtjes/neefjes en het feit dat ook zij ook een visumaanvraag hebben ingediend teneinde haar schoonbroer in België te vervoegen geen afbreuk aan de motieven dat de verzoekende partij niet aantoonde dat zij geen andere familieleden meer heeft die voor haar zouden kunnen zorgen in haar land van herkomst of regelmatig verblijf. De Raad herhaalt dat de verzoekende partij, die een aanvraag tot het verkrijgen van een visum indiende, dient aan te tonen dat er humanitaire redenen bestaan. De verzoekende partij toont niet aan dat zij in haar visumaanvraag inzicht heeft gegeven in haar volledige familiale situatie en de situatie van haar familieleden in het herkomstland of land van regelmatig verblijf. Door het enkel stellen dat haar moeder vermist is en haar vader gestorven is en dat zij deel uitmaakt van het gezin van haar schoonbroer, toont de verzoekende partij ook in onderhavig beroep niet aan dat zij geen andere familieleden meer heeft die voor haar zouden kunnen zorgen. De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij foutief of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij geen familieleden meer zou hebben die voor haar zorgen.

4.1.8. Betreffende het motief dat de verzoekende partij beschermd wordt door de Keniaanse autoriteiten en zich aldus niet in een prangende humanitaire situatie zou bevinden, betoogt de verzoekende partij dat de verwerende partij er volledig aan voorbij gaat dat de prangende humanitaire situatie er in bestaat dat de andere familieleden van de verzoekende partij weldra in het kader van een gezinshereniging naar België zullen vertrekken waarop zij als minderjarige alleen dreigt achter te blijven, dat het feit dat zij zich in een asielprocedure bevindt in Kenia hier op geen enkele wijze afbreuk doet.

De Raad wijst erop dat het motief dat zij een asielaanvraag heeft ingediend in Kenia, losstaat van het humanitaire element dat zij zonder familie zal achterblijven. Immers wordt er op gewezen dat zij, gelet op haar asielaanvraag, zich niet geïsoleerd in een prangende humanitaire situatie bevindt, aangezien zij zich nu in een zone bevindt, waarbij zij op bescherming van de lokale autoriteiten in Kenia kan rekenen. Deze motieven bieden een antwoord op het feit dat zij geïsoleerd in een prangende humanitaire situatie zou achterblijven, en niet op het feit dat zij zonder familie zou achterblijven.

Betreffende het humanitaire element dat zij zonder familie zal achterblijven, wordt immers gemotiveerd dat de verzoekende partij niet bewijst dat zij financieel afhankelijk is van de in België verblijvende persoon en zij geen gelegaliseerde attesten van de autoriteiten in het land van herkomst voorlegt die kunnen bewijzen dat zij in het land van herkomst geïsoleerd leeft en dus geen familieleden meer heeft die voor haar kunnen zorgen en/of financieel voor haar kunnen opkomen, waarbij wordt verduidelijkt dat *“De authenticiteit van het certificaat dewelke de identiteit van betrokkene bevestigt, opgesteld door het regionale gerechtshof te Banadir dd. 27/11/2017, alsook van de geboorteakte opgesteld door het regionale gerechtshof te Banadir dd. 27/11/2017, alsook van het document opgesteld door de rechtbank van Bannadur betreffende het gegeven dat M.F.M.Y. (...) en haar echtgenoot A.M.Y. (...) adopteren en zijn 'legal guardian' sinds de vader van betrokkene overleed in het jaar 2006 en sinds haar moeder in 2007 verdween en na een trip naar Yemen (...) niet (kan) geverifieerd worden alsook de omstandigheden waarin deze documenten werden opgesteld. De authenticiteit van deze documenten kan niet geverifieerd worden, gezien de afwezigheid van nationale instellingen in Somalië, waardoor deze documenten niet voldoen aan de voorwaarden opgelegd volgens het internationale recht om gelegaliseerd te worden.”*, de verzoekende partij niet aantoonde dat zij geïsoleerd leeft en geen familieleden meer zou hebben die voor haar kunnen zorgen in haar land van herkomst of regelmatig verblijf en de verzoekende partij niet aantoonde dat haar schoonbroer haar enige (financiële) steun is of dat zij op regelmatige en vaste basis contact onderhouden. Deze motieven kunnen afdoende schragen waarom de verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond dat er sprake is van humanitaire elementen omdat zij zonder familie zal achterblijven. Zelfs indien aldus het motief betreffende de asielaanvraag in Kenia betrekking heeft op het humanitaire element dat zij zonder familie zou achterblijven, betreft dit een overtuigend motief. Het betoog van de verzoekende partij kan dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4.1.9. Tot slot stelt de verzoekende partij, betreffende het motief dat zij niet aantoonde dat haar schoonbroer haar enige (financiële) steun is of dat zij op regelmatige en vaste basis contact onderhouden, zich de vraag hoe zij kan bewijzen dat zij geen financiële steun van iemand anders kan krijgen, dat dit immers een negatief bewijs is, waarbij zij de verwerende partij uitnodigt dit te verduidelijken. Ook inzake het contact meent de verzoekende partij dat de verwerende partij manifest

onredelijk is nu uit het dossier afdoende blijkt dat zij deel uitmaakt van de familie van haar zus en schoonbroer.

De Raad herhaalt dat de verzoekende partij, die een aanvraag tot het verkrijgen van een visum indiende, dient aan te tonen dat er humanitaire redenen bestaan. De verzoekende partij toont niet aan dat zij in haar visumaanvraag inzicht heeft gegeven in haar volledige familiale situatie en de situatie van haar familieleden in het herkomstland of land van regelmatig verblijf. De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij foutief of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat haar schoonbroer haar enige (financiële) steun is. Het komt de verwerende partij niet toe aan te geven welke verduidelijkingen of stavingstukken de verzoekende partij dient voor te brengen om haar humanitaire redenen voor het aanvragen van een visum te onderbouwen.

De verzoekende partij kan verder niet gevolgd worden waar zij, betreffende het motief inzake het contact met haar schoonbroer, meent dat de verwerende partij manifest onredelijk is nu uit het dossier afdoende blijkt dat zij deel uitmaakt van de familie van haar zus en schoonbroer. Immers blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de schoonbroer ter gelegenheid van zijn asielaanvraag de verzoekende partij opgaf als één van zijn kinderen, en aldus aangaf dat zij deel uitmaakte van het gezin. De verzoekende partij toont niet aan op welke wijze deze vermelding kan aantonen dat de verwerende partij foutief of op kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij op regelmatige en vaste basis contact onderhouden. Immers verblijft de schoonbroer van de verzoekende partij – volgens zijn eigen verklaringen (zo blijkt uit het administratief dossier) al sinds 19 juni 2016 op het grondgebied en dateert de visumaanvraag van 5 januari 2018. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij elementen heeft voorgelegd waaruit blijkt dat zij na het vertrek van haar schoonbroer nog contact onderhield met hem. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat omwille van het feit dat uit de verklaring van haar schoonbroer blijkt dat zij deel uitmaakte van het gezin, niet kan geoordeeld worden dat niet aangetoond is dat zij op regelmatige en vaste basis contact onderhouden.

4.1.10. Een schending van artikel 9 van de Vreemdelingenwet, noch van de materiële motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de materiële motiveringsplicht.

4.2.1. In haar synthesememorie licht de verzoekende partij het tweede middel toe als volgt:

“Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

“Artikel 8 – Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven.

1.Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2.Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het feit dat in casu een eerste binnenkomst op het grondgebied betreft, impliceert normaliter dat er geen sprake is van een inmenging in het familieleven van verzoekende partij.

Dit neemt echter niet weg dat verwerende partij in casu wel degelijk een positieve verplichting heeft om verzoekende partij en haar wettelijke voogden een gezins- en familieleven te laten onderhouden en uitbouwen (EHRM 28 november 1996 Ahmut/Nederland, §63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38). Dit gebeurt door een afweging van de verschillende belangen in kwestie.

In het geval dat een familieleven aangetoond is (quod in casu, zie supra) dient de verwerende partij, op grond van artikel 8 EVRM, dus over te gaan tot een afweging van de verschillende belangen in de zaak. In casu werd geenszins geverifieerd of verzoekende partij en haar zus ook elders hun familieleven kunnen 'uitoefenen'.

Aangezien de schoonbroer van de verzoekende partij in België de vluchtelingenstatus verkreeg, kan de verwerende partij in elk geval niet ernstig voorhouden dat de verzoekende partij en haar schoonbroer in Somalië kunnen samenwonen. Een familieleven in Somalië is voor hen dus onmogelijk.

Bovendien heeft de schoonbroer van verzoekende partij reeds tijdens haar asielaanvraag vermeld dat haar vader gestorven is in 2006 en haar moeder vermist sinds 2007.

Nergens uit het dossier blijkt dat de verwerende partij een belangenafweging heeft gemaakt met betrekking tot de mogelijkheid dat verzoekende partij en haar zus en schoonbroer redelijkerwijze hebben om elders een familieleven voort te zetten.

Nochtans heeft Uw Raad in een gelijkaardig dossier gesteld dat verwerende partij rekening dient te houden met het bestaan van een familieleven tussen adoptieve kinderen. Uw Raad heeft in dat dossier eveneens rekening gehouden met de neergelegde documenten (CCE 186 198 dd. 28 april 2017):

'De verzoekende partij verwijt de verwerende partij in het verzoekschrift geen rekening te hebben gehouden met haar gezinsleven die ze met de referentiepersoon onderhoudt en waarvan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte was, gelet op de stukken van het administratief dossier. Ze beklemtoont dat de referentiepersoon reeds bij het indienen van haar asielaanvraag op 12 november 2012 melding heeft gemaakt van de verzoekende partij en haar zus.

Voorts betwist de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing waar er gesteld wordt dat ze deugdelijk gehuisvest is, nu ze als minderjarige op een kamer verblijft in het bijzijn van andere mensen, maar zonder haar familie in Oeganda. Ook benadrukt ze dat haar stiefmoeder erkend vluchteling is in België, waardoor ze geen gezinsleven in Somalië kunnen onderhouden.

(...)

Een wettelijke en oprechte adoptie zal in beginsel gelijkstaan met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, zelfs indien het gezinsleven nog niet gevestigd is bij gebrek aan samenwonen of hechte banden tussen het adoptiekind en de adoptieouders (EHRM 22 juni 2004, nrs. 78028/01 en 78030/01, Pini e.a. v. Roemenië, par. 136 – 148; EHRM 14 november 2013, nr. 19391/11, Topčić-Rosenberg v. Kroatië, par. 38). Het administratief dossier bevat geen stukken waaruit blijkt dat de verzoekende partij door de referentiepersoon geadopteerd werd.

Het administratief dossier bevat wel een stuk waaruit blijkt dat de biologische moeder van de verzoekende partij en haar zus op 19 augustus 2000 overleden is. De biologische vader van de verzoekende partij was de echtgenoot van de referentiepersoon. Doordat de biologische moeder van de verzoekende partij overleden is, werd de verantwoordelijkheid over de verzoekende partij en haar zus overgedragen aan de referentiepersoon door een rechtbank. Deze rechtbank duidde de referentiepersoon ook aan als stiefmoeder. Het administratief dossier bevat ook een ander stuk waaruit blijkt dat de biologische vader van de verzoekende partij sinds 24 juni 2002 verdwenen is. Samen met de biologische vader van de verzoekende partij had de referentiepersoon nog zeven kinderen. Doordat de biologische vader van de verzoekende partij verdwenen is, werd de verantwoordelijkheid over de zeven biologische kinderen, de verzoekende partij en haar zus overgedragen aan de referentiepersoon door een rechtbank. Noch in de bestreden beslissing, noch in de nota met opmerkingen wordt de echtheid van voormelde stukken betwist.

Of er tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon een de facto beschermenswaardig gezinsleven bestaat is een feitenkwestie waarbij onder andere rekening wordt gehouden met rol die de referentiepersoon speelde ten aanzien van de verzoekende partij en de hechtheid van de banden tussen het kind en de referentiepersoon (EHRM 27 april 2010, nr. 16318/07, Moretti and Benedetti v. Italië, par. 48 – 52). Noch uit de motieven van de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij hiermee rekening heeft gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. De verwerende partij meent dat ze in casu geen visum hoeft uit te reiken daar de verzoekende partij een asielaanvraag heeft ingediend in Oeganda, daar Somalische vluchtelingen gratis

school kunnen volgen in Oeganda, daar er een grote Somalische gemeenschap is in Oeganda, daar ze deugdelijk gehuisvest zijn en dat hun situatie niet als voldoende hulpbehoevend kan worden gekwalificeerd. Ook meent de verwerende partij dat de verzoekende partij door haar familie vanuit het buitenland financieel kan onderhouden worden. Uit deze motieven blijkt niet dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het mogelijk bestaan van een beschermingswaardig familieleven tussen de verzoekende partij en haar stiefmoeder, de referentiepersoon, en dit in de zin van artikel 8 van het EVRM.

(...)

Waar in de aanloop naar, dan wel het geven van de bestreden beslissing geen blijk wordt gegeven van een onderzoek naar of afweging van de omstandigheden aangaande het gezinsleven van de verzoekende partij, kan de Raad in casu enkel vaststellen dat de verwerende partij niet is overgegaan tot een zorgvuldige beoordeling en belangenafweging aangaande het aangevoerde gezinsleven van verzoekende partij, zoals zij behoort te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM. In de mate dat artikel 8 van het EVRM een zorgvuldig onderzoek vereist naar alle relevante feiten en omstandigheden is deze bepaling geschonden juncto de materiële motiveringsplicht in het kader van artikel 9 van de Vreemdelingenwet (EHRM 11 juli 200, Ciliz/Nederland, § 66; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68).

Het loutere feit dat de voorgelegde argumenten niet werden gelegaliseerd is een non-argument aangezien Somalische documenten nooit gelegaliseerd kunnen worden.

De bestreden beslissing is dus in strijd met artikel 8 EVRM en met de materiële motiveringsplicht."

4.2.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

4.2.3. De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Verder wijst de Raad erop dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, een feitenkwestie is.

4.2.4. De verzoekende partij toont met haar betoog geenszins aan dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven met haar vermeende schoonbroer.

4.2.4.1. De Raad stelt vooreerst vast dat niet aangetoond is dat er wel degelijk sprake is van een familieband tussen de verzoekende partij en haar schoonbroer. Betreffende de voorgelegde stukken ter staving van haar identiteit en verwantschapsbanden wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat de authenticiteit niet geverifieerd kan worden alsook niet de omstandigheden waarin deze documenten werden opgesteld. De stelling dat het loutere feit dat de voorgelegde documenten niet werden gelegaliseerd een non-argument is aangezien Somalische documenten nooit gelegaliseerd kunnen worden, kan er niet toe leiden dat de verwerende partij in de positie wordt geplaatst dat zij elk Somalisch document als bewijskrachtig moet beschouwen, niettegenstaande zij de authenticiteit ervan, en de omstandigheden waarin het werd opgesteld bij gebrek aan officiële instanties niet kan verifiëren. Bovendien blijkt uit de nota met opmerkingen dat de verzoekende partij een visumaanvraag indiende in Kenia, dat ook haar zus in Kenia verblijft en een visumaanvraag indiende als echtgenote van de referentiepersoon, waaromtrent beslist werd dat een DNA-onderzoek noodzakelijk is. Dit element wordt door de verzoekende partij ook erkend in haar synthesememorie in het onderdeel 'Feiten en voorgaanden'. De verzoekende partij legt bij onderhavige procedure geen andere elementen of bewijsstukken voor waaruit de afstammings- en verwantschapsband blijkt. Zelfs indien er kan van uitgegaan worden dat de referentiepersoon wel degelijk de schoonbroer is van de verzoekende partij, stelt de Raad vast dat een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet wordt aannemelijk gemaakt, zoals blijkt uit wat volgt.

4.2.4.2. In zoverre de verzoekende partij wijst op het familieleven tussen haar schoonbroer en haar als adoptiekind, wijst de Raad erop dat, zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel, de verzoekende partij niet aantoonde dat de verwerende partij foutief of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat *"De authenticiteit van het certificaat dewelke de identiteit van betrokkene bevestigt, opgesteld door het regionale gerechtshof te Banadir dd. 27/11/2017, alsook van de geboorteakte opgesteld door het regionale gerechtshof te Banadir dd. 27/11/2017, alsook van het document opgesteld door de rechtbank van Bannadur betreffende het gegeven dat M.F.M.Y. (...) en haar echtgenoot A.M.Y. (...) adopteren en zijn 'legal guardian' sinds de vader van betrokkene overleed in het jaar 2006 en sinds haar moeder in 2007 verdwe en na een trip naar Yemen (...) niet (kan) geverifieerd worden alsook de omstandigheden waarin deze documenten werden opgesteld. De authenticiteit van deze documenten kan geverifieerd*

worden, gezien de afwezigheid van nationale instellingen in Somalië, waardoor deze documenten niet voldoen aan de voorwaarden opgelegd volgens het internationale recht om gelegaliseerd te worden.” De stelling dat het loutere feit dat de voorgelegde documenten niet werden gelegaliseerd een non-argument is aangezien Somalische documenten nooit gelegaliseerd kunnen worden, kan er niet toe leiden dat de verwerende partij in de positie wordt geplaatst dat zij elk Somalisch document als bewijskrachtig moet beschouwen, niettegenstaande zij de authenticiteit ervan, en de omstandigheden waarin het werd opgesteld bij gebrek aan officiële instanties niet kan verifiëren. De verzoekende partij kan, bij gebrek aan andere bewijskrachtige elementen, dan ook niet dienstig verwijzen naar het feit dat zij zou zijn geadopteerd door haar schoonbroer en zus waardoor de rechtspraak inzake het bestaan van een gezinsleven ten gevolge van een wettelijke en oprechte adoptie van toepassing zou zijn.

4.2.4.3. Of er tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon, *in casu* haar schoonbroer, een *de facto* beschermingswaardig gezinsleven bestaat is een feitenkwestie waarbij onder andere rekening wordt gehouden met de rol die de referentiepersoon speelde ten aanzien van de verzoekende partij en de hechtheid van de banden tussen het kind en de referentiepersoon. Uit de bestreden beslissing blijkt vooreerst, zoals reeds aangehaald, dat geoordeeld wordt dat *“De authenticiteit van het certificaat dewelke de identiteit van betrokkene bevestigt, opgesteld door het regionale gerechtshof te Banadir dd. 27/11/2017, alsook van de geboorteakte opgesteld door het regionale gerechtshof te Banadir dd. 27/11/2017, alsook van het document opgesteld door de rechtbank van Bannadir betreffende het gegeven dat M.F.M.Y. (...) en haar echtgenoot A.M.Y. (...) adopteren en zijn 'legal guardian' sinds de vader van betrokkene overleed in het jaar 2006 en sinds haar moeder in 2007 verdwe en na een trip naar Yemen (...) niet (kan) geverifieerd worden alsook de omstandigheden waarin deze documenten werden opgesteld. De authenticiteit van deze documenten kan geverifieerd worden, gezien de afwezigheid van nationale instellingen in Somalië, waardoor deze documenten niet voldoen aan de voorwaarden opgelegd volgens het internationale recht om gelegaliseerd te worden.”* De verzoekende partij toont niet aan dat deze motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn, zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel. De stelling dat het loutere feit dat de voorgelegde documenten niet werden gelegaliseerd een non-argument is aangezien Somalische documenten nooit gelegaliseerd kunnen worden, kan er niet toe leiden dat de verwerende partij in de positie wordt geplaatst dat zij elk Somalisch document als bewijskrachtig moet beschouwen, niettegenstaande zij de authenticiteit ervan, en de omstandigheden waarin het werd opgesteld bij gebrek aan officiële instanties niet kan verifiëren. De verzoekende partij kan, bij gebrek aan andere bewijskrachtige elementen, dan ook niet dienstig verwijzen naar het familieleven tussen haar en haar schoonbroer op grond van het feit dat de schoonbroer haar *“legal guardian”* zou zijn. Voorts wordt in de bestreden beslissing ook gemotiveerd dat de verzoekende partij niet bewijst dat zij financieel afhankelijk is van haar schoonbroer en dat zij niet aantoonst dat zij op regelmatige en vaste basis contact onderhouden. Zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel toont de verzoekende partij niet aan dat deze overwegingen foutief of kennelijk onredelijk zijn. Uit het loutere feit dat haar schoonbroer tijdens zijn asielprocedure heeft vermeld dat haar vader gestorven is in 2006 en haar moeder vermist is sinds 2007, blijkt niet dat er sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven met haar schoonbroer. Zelfs indien de verklaringen van haar schoonbroer voor waar kunnen worden aangenomen, wijst het enkele feit dat de verzoekende partij geen ouders meer in de nabijheid heeft die voor haar kunnen zorgen er niet op dat de schoonbroer een belangrijke rol speelt en dat er een dermate hechte band is tussen de verzoekende partij en haar schoonbroer dat er *in casu* sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven. Ook het enkele feit dat de schoonbroer tijdens zijn asielaanvraag de verzoekende partij vermeldde op de vraag of hij kinderen had, toont geenszins aan welke rol de schoonbroer specifiek speelde ten aanzien van de verzoekende partij, minstens niet dat er heden sprake is van een dermate hechte band tussen de verzoekende partij en haar schoonbroer om gewag te maken van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De Raad herhaalt dat de verzoekende partij geenszins aantoonst dat de verwerende partij foutief of op kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat de verzoekende partij niet bewijst dat zij financieel afhankelijk is van haar schoonbroer en dat zij niet aantoonst dat zij op regelmatige en vaste basis contact onderhouden. Ter gelegenheid van haar verzoekschrift en haar synthesesamenvatting maakt de verzoekende partij geen gewag van andere elementen die duiden op een beschermingswaardig gezinsleven tussen haar en haar schoonbroer.

4.2.5. De verzoekende partij toont niet aan dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing sprake was van een beschermingswaardig gezinsleven met haar schoonbroer. Bijgevolg diende de gemachtigde geen belangenafweging te maken tussen de verschillende belangen nu de eerste vereiste voor het beoordelen van een mogelijke schending in de zin van artikel 8 van het EVRM het bestaan van een effectief gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is. De verzoekende partij

kan aldus niet gevolgd worden waar zij voorhoudt dat het de verwerende partij toekwam een belangenafweging door te voeren.

4.2.6. Ten overvloede wijst de Raad erop dat de verzoekende partij meermaals verwijst naar het gezinsleven met haar zus en nichtjes/neefjes. Echter stelt de Raad vast dat de verzoekende partij met deze stelling niet aantoont dat de verwerende partij ten onrechte heeft geoordeeld dat zij niet aantoont dat zij geïsoleerd leeft en geen familieleden meer zou hebben die voor haar kunnen zorgen in haar land van herkomst of regelmatig verblijf. De verzoekende partij wijst er immers zelf op dat zij heden samen in Kenia verblijven. Het feit dat haar zus en nichtjes en neefjes eveneens een visumaanvraag hebben ingediend op grond van gezinshereniging, doet hieraan geen afbreuk daar niet blijkt dat haar zus en nichtjes en neefjes een visum hebben verkregen, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan. De Raad wijst er op dat het de verwerende partij op het ogenblik van de bestreden beslissing dan ook niet toekwam, indien er al vastgesteld zou zijn dat er sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven met haar zus, een belangenafweging te maken ten opzichte van het gezinsleven met haar zus, nu er geenszins blijkt dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing sprake is van een verbreking van de familiale banden met haar zus, nu zij beiden op dat ogenblik in Kenia verbleven en de verzoekende partij niet aantoont dat haar zus en nichtjes en neefjes een positieve beslissing ontvingen in het kader van hun visumaanvraag.

4.2.7. Een schending van artikel 8 van het EVRM, noch van de materiële motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend negentien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER